

Vállalati elnöki tiszteletdíjak tantiémadója. (Közigazgatási Bíróság 14.179/1929. P. szám.) Panaszos azt kifogásolja, hogy a költség számla terhére elnöki tiszteletdíj címén folyósított összegeket tantiémadó alá vonták. A bíróság ezt a kifogást alaptalannak találta. Az igazgatóság tagjainak ebben a minőségükben bármely elnevezés alatt juttatott javadalmazás az 1927. évi 400/P. M. számú H. Ö. 2. §-a szerint tantiémadó alá esik. Az elnök tiszteletdíja után tehát tantiémadót kell fizetni. Panaszos azt állítja, hogy a tiszteletdíj címén folyósított összegek az elnök kocsikiadásának megtérítését képezték. Javadalmazás minden olyan szolgáltatás, amelyet a vállalat az igazgatóság tagjainak ebben a minőségükben a vállalat érdekében teljesített munkásságuk ellenértékéeként ad. Ha tehát a vállalat az elnöknek kocsikiadásai megtérítése címén folyósította volna a tantiémadó alá vont összegeket, azok akkor is tantiémadó alá tartoznának, mert a vállalat érdekében teljesített munkásság ellenében adatták. A H. Ö. 2. §-ához fűzött utasítás (2.) bekezdése szerint a ténylegesen és beigazoltan felmerült utazási költség megtérítése nem vonható tantiémadó alá, mert az ily célból fizetett összeg nem javadalmazás. Panaszos vállalat azt, hogy elnöke a vállalat szolgáltatásban utazásokat teljesített volna, nem bizonyította, de a folyósított tiszteletdíjak számszerű összege még a valószínűségét is kizárja annak, hogy azok az elnök utazási költségeinek a megtérítését képeznék, mert azoknak túlnyomó része 1.000.000 K-ás és 500.000 K-ás tételekben lett folyósítva. A ténylegesen felmerült utazási költség nem lehet állandóan kerekben 80 és 40 P, valószínűbb tehát az, hogy az elnöki tiszteletdíjak jelenléti díjak fejében folyósították. Az elnöki tiszteletdíj — ha az elnök kocsiköltségének megtérítésére is van szánva — az elnök javadalmazása és mint ilyen tantiémadó alá esik.

Ha a lebontott épület lakás céljára nem szolgált, a helyébe emelt új épületnek 30 évi adómentességre való igénye nem fokozható le 10 vagy 15 évre akkor sem, ha a lebontást megelőzően 15 nappal nem is történt meg a bejelentés a községi előjárásnál. (Közigazgatási Bíróság 2432/1929. P. szám.) A nem vitás tényállás szerint a panaszos a régi pajta épületét lebontotta és annak a helyére egy új épületet emelt, amely után a 30 évi ideiglenes házadómentességet kérte.

A királyi pénzügyigazgatóság a 30 évi házadómentesség helyett a H. H. Ö. 19. §-hoz fűzött utasítás 1. bekezdésére való hivatkozással csak 15 évi ideiglenes házadómentességet engedélyezett.

A bíróság a panaszt alaposnak találta.

A házadóról szóló H. Ö. 5. §. 1. bekezdésének 3. pontjában foglalt rendelkezés szerint ideiglenesen mentes a házadó

alól a teljesen lebontott épület helyére ujonnan emelt épületnek a lebontott épület terjedelmét meghaladó része, a 4. pont értelmében pedig a teljesen lebontott épület helyére ujonnan emelt, általában lakás céljára szolgáló épület, abban az esetben, ha a lebontott épület lakás céljára nem szolgált és lakás céljára alkalmas nem volt.

A most hivatkozott két pontban biztosított adómentesség egymástól lényegesen különbözik. Az előbbi pont a lebontott lakás céljára nem szolgált épületek helyén emelt új épületeknek biztosít adómentességet. Az előbbi pont az új épület terjedelmére is figyelemmel van, ez utóbbi azonban ezt a körülményt figyelmen kívül hagyja. Ezekre a lényeges eltérésekre való tekintettel a hivatkozott §-hoz fűzött utasítás 4. és 6. bekezdései is külön tárgyalják a két esetet. Igaz ugyan, hogy a hivatkozott H. Ö. 19. §. 5. bekezdéshez fűzött utasítás 1. bekezdése általánosságban rendeli el, hogy valamely épületnek új építkezés céljából való lebontását is 15 nappal a lebontást megelőzően a községi előjárásnál be kell jelenteni és a bejelentéshez a lebontandó épületnek az alaprajzát is csatolni kell és a községi előjáróság a tényállást a helyszínen köteles megállapítani, ezen bejelentés elmulasztása esetére azonban csak a hivatkozott H. Ö. 5. §. 1. bekezdésének 3. pontjában körülírt adómentességre vonatkozólag állapít meg következményt.

A hivatkozott H. Ö. 19. §. 5. bekezdéséhez fűzött utasítás 1. bekezdésének utolsó mondata ugyanis minden kétséget kizáróan rendeli el, hogy ezen bejelentés elmulasztása esetében a lebontott épület helyére emelt új épület az 5. §. 1. bekezdésének 3. pontjában biztosított adómentességben nem részesíthető, hanem csak a hivatkozott H. Ö. 5. §. (4.) bekezdésében biztosított 15, illetőleg 10 éves adómentességben.

Olyan törvényes rendelkezés tehát, amely a bejelentés elmulasztása esetére az 5. §. (1.) bekezdésének 4. pontjában említett lakás céljaira nem szolgált lebontott épület helyére ujonnan emelt és lakás céljára szolgáló épületekre a 30 éves adómentesség helyett 10, illetőleg 15 éves adómentességet biztosítana, nincsen.

A hivatkozott utasításban foglalt előbb említett rendelkezésnek az indító oka abban a körülményben keresendő, hogy a hivatkozott 5. §. (1.) bekezdésének 3. pontja alá tartozó esetekben a régi és új épület terjedelmének és így az adómentesség mérvének a megállapítása céljából a bejelentésre és a tényállás helyszíni megállapítására feltétlenül szükség van, az 5. §. (1.) bekezdésének 4. pontja alá tartozó esetekben azonban az épület terjedelmének a vizsgálata helyett csak a lebontott épület volt rendeltetése állapítandó meg, s így a bejelentés elmulasztásának az adómentesség időtartamának a

megrövidítésére vonatkozó következményét az utasítás csak az előbbi esetre vonatkozólag állapította meg.

Az elektromos művek nem tekinthetők a főváros magánjogcímen birt vagyónának. Az alkalmazottainak természetbeni lakásul szolgáló épületek állandó házadómentesség részesei. (200/1927. P. M. 2. §.) (Közigazgatási Bíróság 11.407/1929. P. szám.) Községekben (városokban) a közvilágítás ellátása hatósági teendő. A panaszos Budapest-székesfőváros elektromos művei, mint a székesfővárosnak elsősorban a közvilágítás ellátására létesített üze me ennél fogva nem tekinthető a székesfőváros magánjogi címen birt vagyónának, annak ellenére sem, hogy villamos áramot magánosoknak is szolgáltat. Ebből következik, hogy az említett üzem alkalmazottainak természetbeni lakásául szolgáló épületek, illetőleg épületrészek a 200/1927. P. M. sz. rendelet 2. §. (1.) bekezdése 2. pontja és az ehhez fűzött utasítás 7. bekezdése értelmében állandó házadómentesek.

Lelkészi javadalmi földek elcserelése nem változtat a községi pótdadómentességen. (Közigazgatási Bíróság 5230/1926. szám.) Az eljárás adatai szerint a v-i r. kath. plébános lelkészi javadalmához tartozott v-i ingatlanokat az országos földbirtokrendező bíróság földbirtokpolitikai célokra igénybe vette, s ezek helyett a szomszédos B. községben juttatott a v-i plébános részére ingatlanokat.

A b-i ingatlanok tehát a plébános részére a v-i ingatlanok helyett cserébe juttattak, s így ezeknek az ingatlanoknak jogi természeté azonos kell hogy legyen a cserébe adott v-i ingatlanok jogi természetével.

Mint hogy pedig a v-i ingatlanok mint a lelkészi javadalom egy része után a plébános — az 1886. évi XII. t. c. 138. §-ának rendelkezése alapján — községi pótdadót nem fizetett: ennek a mentességnek fenn kell állania a v-i ingatlanokért cserébe kapott b-i ingatlanok tekintetében is.

A községi pótdadó alól való mentességnek ez a megállapítása nem áll ellentétben az idézett törvényszakasznak azal a rendelkezésével sem, hogy a lelkészek csak ama javadalmaiktól nem fizetnek községi pótdadót, amelyeket kizárólag az illető egyházi községekben viselt lelkészi hivataluk után élveznek. B. község ugyanis az iratok tartalma szerint, a v-i plébániához tartozik és így a v-i plébános által B.-n élvezett javadalmi földet, a plébános egyházi községben viselt lelkészi hivatala után élvezettnek kell tekinteni.

A közigazgatási bizottság tehát helyesen állapította meg, hogy a v-i lelkészi javadalomhoz tartozó b-i ingatlanok a községi pótdadó alól mentesek, miért is az ezt a megál-